

[Bertel Dahlgaard.]

den. I bevægede og oprevne Tider er der løbet Storm mod den; Fanatisme, Aktivisme, Nationalisme har prøvet at løbe den over Ende, men hver Gang er det mislykkedes, og det, der sker her i Dag, er Beseglingen paa, at det ogsaa vil mislykkes denne Gang.

Jeg brugte det Udtryk i min Tale i Formiddags, at jeg mente, at Udtalelser fremsat af den højtærede Statsminister havde været egnede til at borttage den Klarhed, som den trufne Overenskomst mellem Regering og Rigsdag skabte ved den danske Note af 19. Oktober til England. Derfor udtalte jeg, at jeg maatte afvente, hvad Statsministeren her i Dag vilde sige om sin Politik. Den højtærede Statsminister har jo nu talt. Det forundrede mig for øvrigt, at det lod, som om det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ikke har været til Stede her i Salen, medens Statsministeren talte, men det ærede Medlem har maaske været fraværende i Tanken. Jeg skal da sige, at det glædede mig, at den højtærede Statsminister i sin Tale meget stærkt understregede, at det er Notens Ord, der er Grundlaget, vi nu maa arbejde paa, og føjede til: det er Notens Ord, vi maa gennemføre. Den højtærede Statsminister sagde, at Overenskomsten mellem Partierne om Noten gælder uden Tillæg eller Fradrag. Det er Notens Ord, sagde den højtærede Statsminister, Notens Ord og Indhold, der er afgørende, og som vi altsaa, Statsministeren og alle andre, maa rette os efter. Dermed maa vi gaa ud fra, at de Misforstaaelser, der maatte have været, og som jeg ikke skal eftergranske yderligere, er fjernet, og derfor finder jeg det betimeligt, at dette høje Ting i Dag udtaler, hvad der staar i den Dagsorden, jeg er med til at stille: at den danske Note er Grundlaget for Danmarks Politik i denne Sag, og at den er forpligtende for alle, der handler paa Danmarks Vegne. Jeg føler mig overbevist om, at det er baade i Danmarks og Sydslesvigernes Interesse, at denne store Sag nu løftes ud af den politiske Uro, som har omgivet den. Det er Betingelsen — det kan alle sige sig selv — for, at Danmarks Røst kan blive hørt af Verdens mægtige.

Den Vurdering af denne Dagsorden, der er fremsat af socialdemokratiske og kommunistiske Talere, kan jeg ikke tilskrive megen Interesse. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft sagde først, at denne Dagsordens Tekst var Udtryk for en Vandgang for Statsministeren, men lidt efter sagde det ærede Medlem, at Dagsordenen var en Kapitulation over for Statsministeren. Og for at der

ikke skulde mangle noget i hele Billedet, fremsatte det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen som sin Mening, at Dagsordenen var ydmygende for Statsministeren. Efter disse velvalgte Ord fra de to ærede Medlemmers Side tror jeg, jeg kan undlade enhver Karakteristik i øvrigt.

Angaaende det Ændringsforslag, der er stillet af Socialdemokratiet, skal jeg kun sige — nu vil jeg jo ikke saare det ærede Medlem, jeg skal sige det meget hensynsfuldt —, at jeg finder, at dette Ændringsforslag i Virkeligheden er Udtryk for en alt for stor Snedighed. Jeg tror, at dette lille Ændringsforslag skal henregnes til den Slags Puslerier med Dagsordener, som Befolkningen helst vil være fritaget for.

Saa skal jeg endnu sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at naar han spurgte, om jeg nu havde taget det Forhold der og det Forhold der i Betragtning, kan jeg berolige det ærede Medlem: alle Forhold er taget i Betragtning. Og jeg kan føje til over for det ærede Medlem, at paa samme Maade, som den højtærede Statsminister har sagt om Noten: her er ikke Brug for Fortolkninger — saadan gælder det ogsaa om Dagsordenen: her er ingen Brug for Fortolkninger.

Jeg har saa endnu et Ord at sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, som jeg gaar ud fra — derom tvivler jeg slet ikke — har stillet sit Mistillidsvotum af Hensyn til det sydslesvigske Spørgsmaal. Man skulde synes, at naar Maalet for det ærede Medlem er at fremme den rette sydslesvigske Politik, da maa det være det ærede Medlems første Maal at søge at holde det danske Folk sammen om den rette sydslesvigske Politik uanset forskellige Forhold og forskellige Begivenheder, som det ærede Medlem maaske ikke har nogen Skyld i. Tror det ærede Medlem nu, at han vil opnaa at holde det danske Folk sammen om en saadan Politik ved, at Regeringen eventuelt styrtes og Befolkningen kastes ud til et Valg, hvor alle Modsætninger vil uddybes saa meget som overhovedet tænkeligt?

Lad mig i denne Forbindelse i øvrigt sige — og det kan jeg i samme Grad sige til Regeringen og til det høje Ting —, at jeg haaber da, at baade Regering og Rigsdag har bevaret saa meget sund Fornuft, at man ikke, medens Landets Udenrigsminister, som vi indtil nu har haft Grund til at have Tillid til, forhandler med England om Gennemførelsen af Danmarks Ønsker i Overensstemmelse med Noten af 19. Oktober, herhjemme geraader i vildt Slagsmaal om denne Sag. Den danske Note til England hviler